

Még élek,még vagyok

Mindenkit elfelednek egyszer- mondja a dal s ez rám is érvényes. Tíz évvel ezelőtt, amikor valótlan vádakkal kiszekíroztak a Magyar Horgásztól, sokan és sokszor kérdezték az elnémulásom okát,ki telefonon,ki levélben. A válaszom az volt,a tűrő képességem a végére ért,nem vállalom a további konfliktusokat. Ennek ismeretében nyilván érthető,hogy örültem, amikor értesültem a MOHOSZ- nál bekövetkezett vezetés váltásról,beleértve a főszerkesztő cseréről a Magyar Horgásznál. Az első reagálásom az volt,hogy kértem a reaktiválásomat,hivatkozva arra a 30 évre,amit állandó külsősként szolgáltam le a lapnál. Csalódnom kellett, nem tartottak rám igényt. Időbe telt míg rájöttem,hogy mellőztetésem okát a Népszabadságos múltam motiválja, a jelen kurzusban nem vagyok szalonképes. Hogy miért nem,kinek ártottam ezzel ? Valamennyi érdekeltnek feltettem a kérdést,egyiktől sem kaptam választ. Ez viszont nem azt jelenti,hogy feladtam, felhagytam az írással. Az íráskényszer új írásokat szül,akkor is ha momentán nincs rá kereslet. Vagy talán mégis van? A mentőövet azok dobták felém,ahonnan a legkevésbé vártam,a horgászegyesületem,ahová tagként tartozom,a Dömsödi Horgász Egyesület. Innen kaptam a felkérést, küldjek olyan írásokat a honlapjuknak,ami horgászattal,környezetvédelemmel kapcsolatos. Annak a reményüknek is hangot adtak,hogy e kezdeményezést átveszik majd más egyesületek is. Örömmel mondtam igent,áldásom rá,szerzői jogdíjra nem tartok igényt s ez minden egyesületre érvényes,akik élni kívánnak ezzel a lehetőséggel. A nyertes mindenek előtt én leszek,mert újra kapcsolatba kerülök az olvasóimmal, üzenhetem nekik,hogy még élek,még vagyok, az elhallgattatásom függönye még nem gördült le végleg.

Matula Gy.Oszkár